

– Ташкент.: Медицина. – 1985. – С. 157

2. Гайденко П. П. Час. Тривалість. Вічність. Проблема часу в європейській філософії і науці / П. П. Гайденко. – М.: Прогрес-традиція. – 2006. – С. 459

3. Головаха Є. І. Поняття психологічного часу / Є. І. Головаха, А. А. Кронік // Категорії матеріалістичної діалектики в психології. – М.: Изд-во “Наука”. – 1988. – С. 199–215

4. Цуканов Б. І. Час у психіці людини / Б. І. Цуканов. – Одеса: Астропринт. – 2000. – С. 218

5. Елькін Д. Г. Сприйняття часу / Д. Г. Елькін. – М.: Изд-во АПН РРФСР. – 1962. – С. 312

*Мартиненко Є. О., Підбуцька Н. В.
м. Харків, Україна*

Національний технічний університет
“Харківський політехнічний інститут”

РОЛЬ ПЕДАГОГА У РОЗКРИТТІ ЛІДЕРСЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЗДОБУВАЧА ВИЩОЇ ОСВІТИ

Зараз коли наш світ дуже швидко змінюється, то також разом із цим росте конкуренція на ринку праці. Навколишні обставини вимагають від нас швидко адаптуватися, та мати необхідні вміння та навички, а також відповідати певним вимогам. Однією із таких є лідерство. На даний момент майже не залишилось сфер діяльності де не потрібен фахівець-лідер. І тому виходячи із сучасних тенденцій, кожен заклад вищої освіти, повинен покласти зусилля на розвиток лідерства у майбутніх фахівців.

Для початку варто визначити поняття “потенціал”. Згідно із тлумачним словником російської мови С. Ожегова і Н. Шведової потенціал це “можливість, тобто те, що існує в прихованому вигляді і може проявитися у відповідних умовах” [1, с. 571]. При сприятливих умовах потенціал проявляє себе для вирішення задачі, або для досягнення мети.

Період навчання у закладі вищої освіти є найбільш сприятливим для розвитку лідерства та розкриття лідерського потенціалу. Адже молоді люди продовжують формуватися як особистість, у них відбувається життєве самовизначення та професійне, молодь розвиває свої сильні якості та опановує нові компетенції, а також саме під час освітнього процесу та за його допомогою отримує можливість стати лідером [2].

Враховуючи вищевикладене можна чітко сказати, що провідна роль у становленні здобувача як лідера займає саме педагог. Педагог сам повинен бути лідером, який власним прикладом і відповідним цілеспря-

мованим педагогічним впливом надихає студентів до лідерства.

Головне завдання яке стоїть перед педагогом полягає у створенні доброзичливої та комфортної атмосфери на своїх заняттях задля формування довіри, та взаємоповаги. Авторитарність, нав'язування своїх поглядів, залякування повинні піти із сучасної педагогіки, а замість них педагог повинен керуватись принципом гуманізму, дотримуватись демократичного стилю викладання, та бути толерантним.

Дотримання демократичного стилю викладання сприяє розвитку самостійності студентів, та надавання їм можливості бути лідерами. Це може бути обговорення завдань, надання можливості креативно підходити до навчання. Для цього стилю не є характерним примушення до навчання, або якоїсь діяльності, а навпаки розкриття важливості та потреби студента у цьому [3]. Таким чином здобувач освіти буде розуміти навіщо йому будуть потрібні саме ті знання. Наприклад заохочення до громадської діяльності сприятиме формуванню комунікативних та організаторських вмінь, а також допоможе проявити свій лідерський потенціал.

У кожного з нас є певна унікальність вона може проявлятися по різному від фізіологічних особливостей та психологічних рис, до життєвих поглядів та уподобань. І тому провідну роль зараз займає толерантність, вона є актуальною і для повсякденного життя і для педагогічної діяльності. Педагог повинен сприймати та поважати прояви унікальності студентів, а за потреби і допомогти у розвитку, адже ми знаємо, що лідер повинен її мати.

Безумовно тільки однієї створеної атмосфери недостатньо для розвитку лідерського потенціалу, педагог повинен володіти фундаментальними знаннями із лідерства, та психології, і вміння якісно їх передати слухачам.

Підбиваючи підсумки можна стверджувати, що саме педагог несе відповідальність за розвиток лідерства, та розкриття лідерського потенціалу своїх студентів. Педагог повинен поєднувати комфортну атмосферу заняття із якісною реалізацією педагогічних умов. Такий підхід зможе сформувати лідерів професіоналів під час освітнього процесу і тим самим задовольнити потребу суспільства у фахівцях-лідерах.

Список літератури:

1. Ожегов С. И., Шведова, Н. Ю. Толковый словарь русского языка. М.: Азбуковник. – 1999. – С. 944
2. Саух П. Ю. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи / Монографія // [та ін.]; ред. П. Ю. Саух. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка. – 2011. – С. 443

З. Курлянд З. Н. Концепція мультиплікативності функціонування вищої школи як шлях до трансформації сучасного виміру системи вищої освіти України [Текст] / З. Н. Курлянд // Науковий вісник ПНПУ ім. К. Д. Ушинського. – 2010. – №11–12. – С. 194–200

*Самохвалова Ю. А., Підбуцька Н. В.
м. Харків, Україна*

Національний технічний університет
“Харківський політехнічний інститут”

ПРИЧИНИ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕДІНКИ У КОНФЛІКТІ

Конфлікти супроводжують життя практично кожної людини. Конфлікти водночас неповторні й повторні, подібні один до одного. Схожі вони, перш за все, нашими реакціями, поведінкою, переживаннями. Означення, сприяє розвитку різних психосоматичних станів, неврозів, розвитку психологічних захистів і стереотипів поведінки. Знання про правила та особливості безконфліктного спілкування і поведінки допомагають будувати конструктивні стосунки, полегшують реалізації життєвих цілей, також сприяють психічному і фізичному здоров'ю особистості, перетворюють його на знаряддя управління та впливу на захисні механізми.

Формування навичок має значення для кожного індивіда та середовища, даний процес лежить в формуванні та розвитку здібностей, умінь, знань. В конфліктних ситуаціях дія несвідомого означає відсутність контролю свідомого, деякі компоненти фокусують свідомість до зміни. Всі навколо роблять помилки в різних рішеннях, та коли люди їх усвідомлюють, вони готові нести відповідальність за них певним напрямком. Коли особистість приймає рішення, воно забезпечує зв'язок з діями. Існування конфлікту супроводжується феноменом людини на всіх етапах. В певних життєвих випадках, часто розвивається в суспільстві прогресивні тенденції, що неможливі без вирішення конфлікту та появу інших конфліктів [1, 2].

Психологи такі як: З. Фрейд, К. Хорні, вивчали конфлікт як психічне явище, що несе зло чи добро. Вчені знаходили підходи до вирішення проблеми та підвищення ефективності діяльності. Але існує інша точка зору послідовників, вони стверджують, що конфлікт – несе зло який негативно впливає на соціальний клімат. Напруженість, стреси, тривога, благо чи зло несуть однакові імпульси конфлікту. В ситуаціях люди діють по – різному та стиль поведінки різний. Опоненти конфлікту можуть задовольнити свої потреби, а іншого не прийняти до уваги.